

DE WEEGSCHAAL - sarcastische monoloog

Door

Herman De Jonghe

ALMO BVBA

Herman De Jonghe
0032(0)14 545107

ACT I

Scène 1

IK BEN EEN WEEGSCHAAL

VERTELMONOLOG DOOR HERMAN DE JONGHE

WEEGSCHAAL

Een heel goeie avond.

Amai, zeg, veel volk. Hoe zijn jullie hier terechtgekomen? Op dit uur nog?

Da's een onbescheiden vraag, zeker?

Neem het me niet kwalijk, goeie manieren heb ik niet geleerd. Daar zal ik maar eens eerst iets over vertellen!

Ik ben een weegschaal.

Ja, mevrouw, een weegschaal!

Je ziet het er niet aan, hé? Oké, dat is waar.

Ik ben verroest en gedeukt, en vanbinnen is het nog erger, niks werkt nog zoals het moet, maar ik ben en blijf een weegschaal!

Neen, niet figuurlijk. Letterlijk! Geen dierenriemdinges, een echte weegschaal.

Pas op, dat is niet hetzelfde als een balans!

Een balans, dat is niet eens familie! Balansen, da's uit den ouwen tijd, die hebben zo twee armen met schaaltsjes. Vrouwe Justitia, die heeft een balans. Balansen zoeken naar evenwicht.

Ik niet. Weegschalen hoeven geen evenwicht.

Wie op mij staat, dat is wat anders. Die zoeken soms evenwicht. Evenwicht in 't gewicht. Ik heb veel dingen gezien in mijn leven, en ik heb veel geleerd over mensen.

Je moet niet denken dat ik alleen badkamers gezien heb! Ik ben gemaakt in China. Hela! Daar is iedereen nog niet geweest, denk ik, hé? In China! Door heel mooie meisjes, vijftien jaar, ik schat ze niet ouder. Met van die fijne handjes. En maar praten. En maar giechelen. 't Was in 't Chinees, ik kon nooit meelachen.

Wij waren een tienduizendling of zo. Nadat we getest waren gingen we in een kleurig kartonnen doosje, per twintig doosjes pasten we in een grote doos, en hup! In de container. Dan den boot op, naar Europa. Niet naast de deur, hé!

En ziek dat ik was! Onderweg, in zo'n container, ik kan het u niet aanraden. Stikdonker, schommelen, en dan liggen er nog zo'n tweeduizend bovenop u. Om maar niets te zeggen van die vijf illegale Chinezen die ook nog in die container zaten.

Zwijg mij over cruises!

En als je dan denkt dat ik uiteindelijk in een fatsoenlijke winkel terechtkwam, vergeet het maar.

--->

WEEGSCHAAL <---

Ik werd opgehaald door zo'n baardman en op een tafel gezet vooraan in een zaal. Links van mij een porseleinen varken, rechts een wc-borstel, daar een plastic emmer en nog van dat fraais. We kregen allemaal een nummertje opgeplakt.

Een tombola!

Ik was een prijs in een tombola!

Ik wist het ineens. Ik ben in Vlaanderen!

De familie Borremans had het juiste biljetje.

Maar niet content, hé!

Eerst vroegen ze of ze me konden inwisselen voor dat purperen horlogeke.

Ik was niet goed genoeg. Zegden ze vlakaf in mijn gezicht!

Bang van een weegschaal, dat was het! Ik moest alleen maar naar pa Borremans kijken. Zo! En ma dan. Zooo! De dochter, oké, dat zag er fatsoenlijk uit. Maar die zoon, Filip! Filip! Stoer! Haar zo! Tattoo, tattoo, tattoo. Buik! En lomp! Laat me al direct vallen. Gelukkig op z'n teen. Anders was ik al meteen hier geweest.

Enfin, ze namen me mee en ik kreeg een plaats op hun badkamer. In een hoekje.

Alle dagen zeepsop op m'n kop, rondspattende tandpasta, vuile handdoeken, maar verder geen hond! Geen hond die zich kwam wegen. Daar stond ik. Exact afgesteld, tot op de halve kilo, een geheugen, mevrouw, meneer, een geheugen voor zes personen! Kon ik perfect van zeggen hoeveel ze vorige keer wogen, wat hun gemiddelde gewicht was, alles, alles.

De eerste die me uiteindelijk probeerde was de dochter. Hoho! Zo rank als riet, een pluimpje in de wind. Kwam in haar blootje op me staan. Ja, een weegschaal heeft z'n goeie momenten.

Hallo! Vijfenvertig kilo, op de kop. Ze zei niets, maar ik zag aan haar snoet dat het haar niet beviel. 't Was nog te veel, zeker?

Een paar dagen later moeder Borremans. Eerst de deur op slot, en dan heel stilletjes, zodat niemand hoorde dat ze op mij kwam staan.

Weet je hoeveel?

Vijfentachtig!

Vijfentachtig! En zo groot is ze.

Ze moest eigenlijk haar nummer intikken zodat ik de volgende keer kon zeggen of er kilo's bij waren gekomen of juist niet, maar neen. Ze vertikte het in plaats van het in te tikken! Weet je wat ze bromde?

"Dat kan niet, wat is dat voor een prutsweegschaal."

Ik had het gedaan. Het kon niet: zij kon geen vijfentachtig kilo wegen.

Tja, ik was altijd eerlijk. Zo was ik door de Chinezen gemaakt. Je kon er geen kilo afdoen. Bijdoen wel,

--->

WEEGSCHAAL <---

natuurlijk. Je kon met z'n twee op mij komen staan. De eerste keer dat vader Borremans op mij stapte dacht ik dat het zover was: de hele familie tegelijk.

Honderdvijftien!

Ik voelde binnen in mij iets kraken, het was kantje boordje, maar ik hield het uit. Vader keek heel lang naar mijn lichtende cijfertjes, mompelde wat tussen zijn tanden, stapte van me af, deed zijn kousen uit en kwam terug. Nou ja, dat scheelde heel wat! Die dacht dat zijn kousen tien kilo wogen!

"Die bullen van den tombola trekken ook op niet veel", riep hij naar zijn vrouw.

Die ging direct akkoord, vanuit haar bed. Weet je wat ze zei?

"Die fabrikanten van weegschalen, hé, dat zijn dezelfde die die dieetproducten maken. Hela, mij maken ze niets wijs, hé!"

En dat terwijl elke spiegel in diezelfde badkamer mijn cijfers bevestigden!

Dan die zoon, die jongen, een geval apart.

Papa en mama deden niet anders dan klagen over hem.

Filipke luisterde niet, werkte niet, leerde niet,

allez, Filipke woog figuurlijk gesproken niet zwaar.

Niet dat ik hem ooit zag. Hij meed de badkamer als de pest.

In het begin dacht ik nog: ja, die wast zich

ergens anders, misschien op zijn kamer.

Tot hij toch eens binnenwaaide.

Dat geurtje!

Dat haar! Stijf!

Hij ging voor de spiegel staan en stond naar zijn

tanden te kijken. Net een tros bananen. Volgens mij

verrekte meneer van de tandpijn. Hij zat wat te

rommelen aan een tand en hij herhaalde de hele tijd

maar één woord: fuck.

Naar mij keek hij nog niet.

Mijn beste klant bleef het dochttertje. Elke dag was ze

present, en al was ze nooit tevreden met wat ze zag, ze

was alleen boos op zichzelf. Ik had haar graag eens

gezegd dat ze perfect was, maar dat hadden ze me in

China goed ingeprent: geen commentaar. "Geef de juiste

cijfels en hou veldel je mond."

Op een keer, de familie was op stap, kwam Filip in

gezelschap thuis.

Een meisje, een vrouw, ik weet het niet, ik kon het

vanuit mijn hoekje niet zien, ik kon ze alleen horen.

Ze gingen turnoefeningen doen op zijn bed. En geloof me

nu of niet, daar moet iets gezegd of gebeurd zijn, want

diezelfde avond stond meneer ineens op mijn rug.

Ik, naïef als altijd, zei gewoon hoe het zat:

honderdeneen kilo. Aartje naar zijn vaartje.

Kreeg ik me daar toch een lel!

Hij pakte me vast en voor ik besepte wat er gebeurde

--->

WEEGSCHAAL <---

kwakte ik al tegen de muur.

Daar hadden de Chinezen niet op gerekend.

Van binnen ging er van alles mis. Daar kwamen draadjes los en er vlogen schroefjes in het rond.

Rambo hoorde me kraken en daar schrok hij toch wel even van.

Ik werd opgeraapt en terug in mijn hoekje gezet en weg was meneer. Zei niemand iets, natuurlijk.

De volgende dag kwam mevrouw zich nog eens wegen.

Ja, ik zei: tweeënzeventig kilo. Ik kon niet anders.

Het was veel meer, dat voelde ik, maar ik kreeg het niet meer gezegd. Ik dacht: dat is het einde, nu ga ik eruit.

Maar weet je wat er gebeurde? Ze lachte.

"Zeg Fons", riep ze, "ik ben serieus afgefallen hé! Die Indische pillen beginnen eindelijk te werken. Hoe, welke pillen. Je weet dat toch, die pillen van Indische muggenpootjes. Isabel van onze Vic is daarmee wel twintig kilo kwijtgeraakt!"

Nu kon iedereen zien dat ik ingedeukt was, gebarsten, zo kaduuk als Mao in zijn laatste dagen, en dat moeder Borremans geen gram was kwijtgeraakt, maar dat kwam in het verhaal niet voor.

"Nu kom ik toch ook nog eens kijken", zei meneer.

En ja, weer van dat, hé.

"Godverdomme, dat is in één week tien kilo minder! En zonder pillen. Van puur miserie op m'n werk. Ik ga mijnen baas op z'n bakkes kloppen!"

Ik dacht: de waarheid komt wel boven water als het dochtertje komt. Die gaat zien wat er gebeurd is. En dan zal het zijn: dag met het handje. Naar het containerpark.

Maar neen!

Juffrouwetje komt er aan, in haar blootje, héla, veel zag ik niet meer, maar over de vaginamonologen kan ik wel meeklappen, hé, en daar stond het: negenendertig kilo. Negenendertig kilo, mensen. Het gemiddelde gewicht in de Sahel! Ze stapt van me af, wacht even en komt nog eens op me staan. Ik zie ze twijfelen.

En weet je wat ze dan zegt? Tegen zichzelf?

"Dikke truffel!"

Dat geloof je toch niet?

Maar mijn hachje was gered. Vanaf nu kreeg ik dagelijks bezoek van papa en mama, en zelfs van de bullebak. En naarmate de tijd voortging, ik meer zeepsop en tandpasta te verwerken kreeg en het vanbinnen alsmar meer ging kraken en piepen, en ik minder en minder gewicht aangaf, kreeg ik meer succes. Op den duur wogen ze nog de helft, en wat ze dan zegden!

"Ge ziet het eraan. Amai, de kilo's smelten weg!"

"Ik heb er in jaren niet zo goed uitgezien!"

"Ze zeggen het allemaal hé: amai, zeg, gij zijt nogal

--->

WEEGSCHAAL <---

vermagerd!"

Ze kochten kleinere maten van kleren, waar ze natuurlijk niet in konden, en die hingen ze dan heel stilletjes achterin de kleerkast! Geen commentaar!

Ik heb toen veel geleerd, dames en heren.

Ik weet nu hoe je een superster wordt, hoe je de hoogste toppen kunt bereiken.

Niet door de waarheid vertellen.

Het nieuws moet goed zijn, daar gaat het om. Of het waar is of niet, dat kan niemand een reet schelen, maar wie goed nieuws brengt, die zit gebeiteld.

Neem het aan van een kaduke weegschaal!

Ik had daar het eeuwig leven kunnen hebben, op die badkamer. Ik werd vertroeteld, gepoetst, de barsten werden geplakt, het roest weggeschuurd. Om de twee weken verse batterijtjes. Het paradijs op aarde.

Maar helaas, de Chinezen hadden het op voorhand berekend: zoveel tijd ga je mee en dan is het gedaan.

Want ze maken daar elke dag een paar tienduizend weegschalen en die moeten ook ergens naartoe, hé.

Ik begon meer en meer te sukkelan. Mijn lichtjes werden wat flauwer, het gepiep werd luider, soms geraakte ik niet eens op gang, en uiteindelijk begon ik er helemaal naast te slaan. De ene keer bedeelde ik hen twintig kilo, de dag erop het dubbele of driedubbele, en dat was fataal.

Liegen is prima, maar ten eerste mag je niet overdrijven in het liegen, en ten tweede mag je jezelf niet tegenspreken.

Ze namen zichtbaar aangeslagen afscheid van me.

"Daar zijn we nu toch goed mee geweest, met die weegschaal", zei moeder Borremans nog terwijl ze me zag voorbijkomen. Ik lag in een kartonnen doos, vader bracht me naar hier. Hij legde me voorzichtig in deze container.

Inmiddels zal er wel een nieuwe op de badkamer staan.

Ik wens haar het beste. Zij zal het ook wel leren, zeker?

Allez, nu weten jullie hoe ik hier ben terechtgekomen.

Tussen de verroeste kachels, de kapotte wekkers en koude strijkijzers. In de multiculturele wereld van het containerpark. Mijn reis is begonnen in een container, en zo eindigt ze ook.

Hoe zeggen ze het ook hier, in Vlaanderen?

Eerlijkheid duurt het langst?

Weet je wat ze in China zeggen?

"Al is de waarheid nog zo snel, de leugen achtelhaalt haal wel!"